

Justitsministerens Svar, som var ham uforstaaeligt, ubegribeligt. Og saa, med en vemodig Alvor og Højhed, som om han følte, det var det sidste Ord, han kom til at sige Verden, sagde den gamle Mand:

»Inden jeg slutter, vil jeg dog sige et, som ligger mig paa Sinde, og det er, at det er *Mænd*, som har givet Lovene, det er *Mænd*, som har givet Regulativerne, det er *Mænd*, som sidder i Politiet og udfører Lovene, men Kvinderne — ja dem ofrer man i saa overordenlig høj Grad. Det er noget, som strider mod ens Følelse, det kan ikke fragaas.

Iøvrigt tillader jeg mig ogsaa at sige, at det, at der er kommet en ny Mand til at ordne Forholdet, vil jeg haabe tillige maa have den Følge, at disse Kvinder ikke bliver behandlede haardere og værre, end de fortjener. Thi at de behandles slet og daarligt, vil sætte det Lavmaal, som de destoværre allerede har, endnu lavere.«

Mon Ministre kan føle — og hvis de kan, hvad mon Justitsministeren følte i det Øjeblik?

Fra min Onkels Skrivebordsskuffe.

Højstærede Redaktion!

I Gaar, lidt sent paa Eftermiddagen, var jeg et lille Svip indenfor hos min Onkel, som jo nu er den ærede Redaktion kendt, om ikke af Navn, saa af de Smaastykker, som den har været saa velvillig at finde brugbare for Tidskriftet. Min Onkel havde rykket sin Lænestol hen til Vinduet, da det allerede var begyndt at skumre. Han sad her med de store Briller — han foragter pince-nez — paa Næsen og var, smøgende sin lange Pibe, med synligt Velbehag fordybet i Læsningen af »Kvinden og Samfundet«. Jeg studsede naturligvis. Jeg mindedes vore varme Debatter om Kvindesagen. Mere end en Gang har han ægget mig ved sin irriterende, overlegne Trækken paa Skuldrene og Rynken paa Næsen ad alle Kvindeblade, som han, der ikke har andet at bestille end at leve af sin Pensjon, mente at være altfor optaget til at faa Tid til at læse. Jeg beherskede mig imidlertid, vilde ikke forstyrre ham og gik ganske rolig